

Profesor Bohdan Lewartowski urodził się w 1929 r. W roku 1954 bezpośrednio po ukończeniu studiów medycznych w Warszawie rozpoczął pracę w Katedrze Fizjologii Człowieka. W 1963 r. uzyskał stopień doktora nauk medycznych. W 1969 r. powołany został na stanowisko kierownika Zakładu Fizjologii Klinicznej Podyplomowego Studium Doskonalenia Lekarzy Akademii Medycznej, od 1971 r. przekształconego na Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego. Kierował Zakładem od 1973 r. jako profesor, do przejścia na emeryturę w roku 1999.

W latach 1972- 1976 był członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Kardiologicznego oraz wieloletnim członkiem Sekcji Kardiologii Eksperymentalnej PTK.

Wybitnym osiągnięciem prof. Lewartowskiego była jedna z pierwszych jego prac opublikowana w 1964 r. (wraz z Zofią Kuratowską i B. Lipińskim), w której wykazano, że nerki izolowane i perfundowane płynem odżywczym produkują i wydzielają pod wpływem hipoksji substancję o charakterze glikoproteidu, działającą podobnie do erytropoetyny. Hiperoksja hamowała całkowicie to wydzielanie. Był to pierwszy bezpośredni dowód, że erytropoetyna produkowana jest przez nerki, a pobudzenie erytropoezy w szpiku kostnym przez hipoksję odbywa się na drodze hormonalnej za pośrednictwem nerek.

Późniejsze prace doświadczalne prof. Lewartowskiego dotyczyły czynności skurczowej mięśnia sercowego, zawartości i znaczenia nieneurogennej acetylocholino wytwarzanej w mięśniu sercowym, biofizycznych mechanizmów rozkładu napięć i naprężeń w ścianach komór serca w normie i w stanie niedokrwienia oraz doświadczalnego zawału serca.

Badania prof. Lewartowskiego wniosły wiele nowych faktów wyjaśniających patomechanizmy niewydolności mięśnia sercowego i kardiomiopatii. Był uznanym na świecie czołowym przedstawicielem kardiologii doświadczalnej. Wychował wielu samodzielnych badaczy w zakresie kardiologii doświadczalnej pracujących w Polsce i za granicą.